

DROMENVOLGER

BAILEY SPADE: BOEK 3

DIMA ZALES

Dit is een fictief boek. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt, en elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, zakelijke vestigingen, evenementen of locaties is puur toeval.

Copyright © 2024 Dima Zales en Anna Zaires
www.dimazales.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Behalve voor gebruik in een recensie, mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden gereproduceerd, gescand of in gedrukte of elektronische vorm worden verspreid.

Gepubliceerd door Mozaika Publications, een imprint van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Omslag door Orina Kafe
www.orinakafe.design

Vertaling: Missy Veerhuis

Gedrukt ISBN: 9789465014340

HOOFDSTUK EEN

IK STROMPEL UIT DE BADKAMER IN MAMS ziekenhuiskamer en kom bijna in botsing met dr. Xipil.

“Gaat het?” vraagt de kabouterarts.

Ik ben verre van oké, maar als ik hem vertel waarom, dan wil hij misschien dat ik met een psychiater ga praten. De verwondingen die ik tijdens het gevecht met Icelus heb opgelopen zijn genezen, maar mentaal en emotioneel gezien ben ik een wrak.

Bijvoorbeeld: ik overweeg serieus het bestaan van Phobetor, de god van de nachtmerries die Icelus aanbidden. Erger nog, ik vraag me af of die godheid mijn moeder mijn zus heeft laten vermoorden.

Het beetje bloed dat in mijn gezicht was teruggekeerd, snelt weer weg.

Ik had een zus. Een tweelingzus.

Het is net zo moeilijk om dat feit te verwerken als het is om te doorgronden dat mijn moeder haar heeft vermoord.

Haar naam was Asha, en ik heb haar zien sterven voordat ik zelfs het feit had geaccepteerd dat ze had bestaan.

Wat ik er niet voor over zou hebben om een kans te hebben gekregen om haar te ontmoeten, of om me haar op zijn minst te herinneren.

“Wil je gaan liggen?” vraagt dr. Xipil, nog bezorgder klinkend. “Je ziet eruit alsof je op het punt staat om flauw te vallen.”

Ik glimlach geforceerd naar hem. “Het gaat prima. Ik ben gewoon teleurgesteld dat ik er niet in ben geslaagd om mama wakker te maken.”

Dr. Xipil kijkt naar het bed waar mama ligt en zucht. “Je zult het opnieuw proberen. Je zult uiteindelijk wel slagen.”

Niet klaar om een kwade godheid te bespreken die misschien in mams dromen op me wacht, knik ik gewoon.

Mam ziet er in haar comateuze toestand sereen uit. Rustig, zelfs. Maar dat moet een leugen zijn. Haar dromen gaan over het doden van een dochter — omdat dat is wat ze in de wakkere wereld had gedaan.

Ik ken mijn eigen moeder niet echt. Ik vraag me af of je iemand echt kunt kennen of vertrouwen.

De dokter schraapt zijn keel. “Je hebt trouwe vrienden.”

Puck. Ik moet hier uitkomen, of de goede dokter zal erop staan dat ik terug ga naar mijn ziekenhuisbed.

Ik ga naar de deur en vraag zo nonchalant als ik kan, “Waarom zeg je dat?”

“Ze waren allemaal veel sneller dan jij hersteld, maar ze wilden niet van je zijde wijken totdat je echtgenoot ze wegjoeg.” Hij doet de deur voor me open.

“Mijn echtgenoot?” Ik ben te geschokt om verder te lopen.

Dr. Xipil gebaart naar mijn kamer aan de overkant van de gang. “Vriend?”

“Oh, je bedoelt Valerian.” Ik stap de gang in. “Hij is niet mijn echtgenoot, en ook niet mijn vriend.”

Nog niet, maar op hoop van zegen.

De ooghoeken van dr. Xipil krijgen rimpeltjes. “Weet je zeker dat hij dat weet? Want hij gedroeg zich zeker als je wederhelft toen je bewusteloos was. Het verplegend personeel en ik moesten op onze tenen lopen.”

Echt? Aww. “Klinkt alsof ik even bij hem moet gaan kijken.”

“Goed idee. Als hij wakker wordt en je er niet bent, dan zal hij in paniek raken.”

“Oh, kom op, dat klinkt niet als hem.”

“Jij hebt niet gezien wat ik zag,” zegt de dokter. “Als je nog iets nodig hebt, laat het me morgenmiddag dan weten. Mijn dienst is nu officieel voorbij.”

Ik bedank hem en hij haast zich weg terwijl ik naar mijn kamer ga.

Ik steek mijn hoofd naar binnen en zie Valerian op een stoel zitten, zijn donkere, dikke haar zit rommelig rondom zijn prachtig symmetrische gezicht. Zijn

intense oceaanblauwe ogen zijn gesloten, zijn kusbare lippen enigszins gescheiden.

Zachtjes ga ik op mijn tenen naar binnen. Hij is volgens mijn nieuwe REM-detectievermogen en het feit dat zijn ogen achter zijn oogleden bewegen in REM-slaap.

Hmm. Misschien hoef ik hem niet wakker te maken. Het feit dat hij droomt, is een kans. Ik kan bijvoorbeeld in zijn slaap met hem praten... of in die zwarte ramen snuffelen die hij heeft.

Yep. Ja, ik ga ervoor.

Ik weersta de verleiding om naar hem toe te lopen en zijn gebeeldhouwde gezicht aan te raken en begin de droomwandeling op afstand. Ik kan net zo goed de nieuwe kracht uitoefenen.

Net zoals ik met Itzels grootvader had gedaan, stel ik me voor dat ik naast Valerian sta, dicht genoeg bij hem om zijn schone dennengeur in te ademen. Ik stel me voor dat ik zijn gebeeldhouwde kaak aanraak en stel me voor hoe die hint van stoppels onder mijn vingers zou voelen. Ik stel me voor hoe mijn hart sneller zou kloppen en de hitte die zich zou verspreiden —

Tot mijn teleurstelling hoef ik me dit niet verder voor te stellen, want met de vertrouwde geur van ozon en het gevoel van vallen, val ik in zijn droom.

Zodra ik in de onwerkelijk gekleurde, naar manna-geurende lobby van mijn droompaleis verschijn, verschijnt Pom — en tussen de uitdrukking op het pluizige gezicht van de looft en zijn diepzwarte kleur, kan ik zien dat hij veel weet van wat ik in mams zwarte raam heb ontdekt.

Ik neem de schilderachtige route naar de toren van slapers, vul alle details in die Pom niet weet en stel hem gerust dat ik niet op magische wijze de antwoorden op zijn miljoen vragen heb — en dat ik net zo graag het waarom en hoe van Phobetor en mijn tweelingzus wil weten als hij.

“Ah,” zegt Pom wijs als hij Valerian op zijn bed ziet slapen. “Je bent hier op zoek naar afleiding.”

Ik streek met mijn vingers over Valerians kuiltje in zijn kin zonder dat ik naar binnenga. “Dat zou je kunnen zeggen.”

Poms driehoekige oren krijgen een lichtoranje tint. “En hoe gaat het tussen jullie twee?”

“Wat?”

De pupillen in zijn lavendelkleurige ogen veranderen in rode harten. “Ben je verliefd?”

Ik trek mijn hand van Valerians gezicht. “Ben je gek geworden? Ik weet niet eens hoe dat zou voelen. We kennen elkaar amper. Plus —”

“Misschien denk je er te veel over na.” Pom gaat op mijn schouder zitten. “Is het omdat je nog nooit een vriend hebt gehad?”

Ik wuif het weg. “Ik denk precies de juiste

hoeveelheid. Dat moet jij op een dag ook eens proberen.”

Hij landt op de rand van Valerians bed. “Ga gewoon niet op zoek naar redenen om niet van hem te houden. We weten allebei dat je dat wilt.”

Het is officieel. Ik krijg advies over mijn liefdesleven van een looft, een wezen dat zich asexueel voortplant.

Ik schud mijn hoofd en duik in Valerians droom.

HOOFDSTUK TWEE

VALERIAN ZIT OP DE GROND IN EEN GROEZELIGE KAMER met verf die van de muren afbladdert. Er staan klapstoelen en er is een sterk aroma van oude koffie. Een van de ramen is zwart, maar ik ga er nog niet voor. Deze droom is een herinnering en ik ben benieuwd naar het verleden van Valerian.

Terwijl ik mezelf onzichtbaar maak, laat ik de droom verdergaan.

Alle stoelen behalve één zijn bezet door tieners, en niemand is zich bewust van Valerian, wat betekent dat hij zichzelf onzichtbaar maakt met zijn illusionistische krachten. De enige volwassene in de kamer is een persoon die ik heb ontmoet — prinses Peach, de huisgenoot van Felix en Ariël.

Over Felix gesproken, zijn vriendin, Maya, zit hier ook, naast prinses Peach.

Dan verschijnt er een ander bekend persoon, iemand die ik nooit meer wilde zien.

Hekima, de illusionistische moordenaar die me bijna het leven had gekost, komt binnen.

Hij merkt Valerian ook niet op, dus een illusionist kan een andere illusionist voor de gek houden. Goed om te weten.

“Vandaag gaan we verder met het onderwerp van de Andere Werelden,” zegt Hekima ter introductie. “Laten we met een korte bespreking over vorige week houden.”

Hij bespreekt dan wat iedereen al zou moeten weten — dat er zoiets bestaat als Andere Werelden en dat ze zijn wat mensen van de aarde ‘universa’ zouden noemen. Hij legt uit dat deze werelden verschillende sterren en sterrenstelsels hebben, en zelfs het verloop van de tijd kan tussen hen variëren. Er is een oneindig aantal van hen voor zover iedereen weet, maar de poorten die Cognizanten gebruiken, leiden tot slechts een onbeduidende subset.

Dit moet Oriëntatie zijn, een soort school waar Cognizanttieners van de aarde over geheime Cognizantendingen leren. Op Gomorrah noemen we dat gewoon school, maar ik begrijp waarom ze op aarde een speciale klas nodig hebben, met het mandaat en zo.

“Ik heb de laatste keer dat we elkaar hebben gezien op de gevaren van de Andere Werelden gewezen,” zegt Hekima als hij klaar is met de samenvatting. “Vandaag wil ik dat punt verduidelijken.”

Hij heft zijn armen op en pulseert rode

energiestromen van zijn vingers in ieders hoofd, inclusief in die van Valerian.

De kamer verdwijnt en wordt vervangen door wat op een radioactieve woestijn lijkt.

Iedereen behalve ik begint naar niet-bestaande lucht te snakken. Hekima knipt opnieuw met zijn vingers, waardoor de wereld om ons heen in die van een weelderig bos verandert.

“Er zijn Andere Werelden waar de omgeving zelf je zal doden,” zegt hij. “Maar zelfs schijnbaar vriendelijke zoals deze wereld kunnen wezens hebben die zo gevaarlijk zijn dat geen enkele Cognizant erin zou durven leven of er zelfs heen zou reizen.”

Er rent een schattig hertachtig wezen het bos uit, gevolgd door een van de ergste monsters die er bestaan.

“Dat is een drekavac,” fluistert Hekima, maar wat hij vervolgens zegt, ontgaat iedereen, omdat op dat moment de drekavac het hert inhaalt en het met een van zijn met puisten besmette ledematen aanraakt.

Het hert schreeuwt en zakt op de grond in elkaar.

De drekavac doemt op over zijn slachtoffer, maar Hekima knipt weer met zijn vingers en het klaslokaal is weer terug.

Waarom deze kinderen zo’n gruweldaad laten zien? En waarom is Valerian hier?

“Gedood worden door een drekavac is het ergste lot dat iemand kan overkomen,” zegt Hekima. “Hun loutere aanraking veroorzaakt zo’n slopende pijn dat zwakkere slachtoffers eraan sterven.” Hij kijkt naar de

verschrikte gezichten. “Het milieu, de flora en de fauna zijn slechts een paar van de vele manieren waarop je in de Andere Werelden kunt omkomen. Een aantal poorten gaan maar één kant op — zodat niemand weet wat er daar gebeurt — en andere poorten leiden naar werelden die wij, de Cognizanten, in dodelijke vallen hebben veranderd.”

Hij knipt weer met zijn vingers. Het klaslokaal verandert in een verlaten landschap, waar twee eng uitzierende mannen iemand achtervolgen.

“Dit is wat er over is van de wereld waar Tartarus het laatst regeerde,” zegt Hekima net op het moment dat de twee mannen hun prooi vangen.

Tartarus? Dat is pas een figuur die je naar voren brengt als je mensen nachtmerries wilt geven.

“De mensen op deze wereld weten van de Cognizanten en geven ons terecht de schuld van de verwoesting,” vervolgt Hekima, naar de eindeloze duinen wijzend. “Ze wachten bij de poorten om iemand van onze soort te vangen, en als ze erin slagen, dan doen ze gruwelijke dingen met hen.”

Op dat moment beginnen de twee mannen hun vangst te kannibaliseren.

Dat is gewoon geweldig. De nachtmerries zijn nu gegarandeerd. Op school hebben we ook geleerd om voorzichtig te zijn met reizen naar de Andere Werelden, maar daar was niet zoveel drama voor nodig.

Hekima blijft over de ondergang en somberheid

van de Andere Werelden praten terwijl ik naar de plek loop waar Valerian zit.

“Het punt dat ik probeer te maken is heel eenvoudig,” zegt Hekima als ik weer op hem let. “Wees erg voorzichtig als je naar de Andere Werelden reist en ga geen poorten binnen, tenzij je absoluut zeker weet waar ze heen leiden.” De gruwelijke scènes herhalen zich snel achter elkaar. “Zelfs als je denkt dat je weet dat de poort veilig is, raad ik je ten zeerste aan om twee keer na te denken voordat je naar binnen gaat, en zeker te wachten tot —”

De rest negeer ik.

Er ligt een map naast Valerian die ik niet had opgemerkt.

Icelus-verdachten, zegt het label.

Wanneer Valerian de map opent, zit er een foto van Hekima boven op de papieren die erin zitten. Tussen de foto en de echte man heen en weer kijkend, schrijft Valerian op het papier eronder, “Tachtig procent zeker.”

Wauw. Zat Hekima bij Icelus? Het zou verklaren waarom hij deze les zo eng maakte — en het is in overeenstemming met zijn moordlustige persoonlijkheid.

“We hebben bijna geen tijd meer.” Hekima kijkt naar zijn horloge. “Heeft iemand nog vragen?”

Valerian springt overeind.

Prinses Peach steekt haar hand op en springt bijna opgewonden uit haar stoel. Hekima gaat met haar in gesprek.

Iemand fluistert iets als ‘het lievelingetje van de leraar’, maar ze negeert ze terwijl ze ratelt, “Wie heeft de poorten gemaakt? Wie heeft de Andere Werelden ontdekt? Wanneer? Hoe? Zou —”

Als antwoord gaat Hekima in op dezelfde theorie die we op Gomorrah hebben geleerd — dat de poorten door legendarische, krachtige teleporteurs zijn gemaakt die *de poortmakers* werden genoemd. Hij suggereert dan het voor de hand liggende — dat er waarschijnlijk werelden zonder Cognizanten zijn, achtergelaten als heiligdommen, of werelden waar Cognizanten wel bestaan, maar waar geen poorten zijn die hen in staat stellen te vertrekken.

Uiteindelijk staat hij op en loopt naar de deur zonder op eventuele vervolgvragen te wachten. Prinses Peach steekt haar hand weer op, maar laat hem zakken wanneer Hekima de klas verlaat, met Valerian achter zich aan.

Buiten het klaslokaal stalkt Valerian Hekima naar zijn bestemming, een klein appartement.

Terwijl Hekima opnieuw op zijn horloge kijkt, springt hij in zijn bed.

Wacht, wat? Waarom was hij zo gehaast om een dutje te doen?

Valerian schudt zijn hoofd, haalt zijn map tevoorschijn en verandert de waarschijnlijkheid in negentig procent.

Ik onthul mezelf bijna, zodat ik Valerian kan vragen waarom slapen volgens een strak schema iemand meer

kans geeft om deel uit te maken van Icelus, maar ik verzet me.

En dat is maar goed ook.

De droom over Oriëntatie stopt, maar er begint een andere, opnieuw een herinnering.

Een bijna naakte Valerian zit op een houten plaat in een grote kamer zonder ramen, met zweetparels op zijn hard gespierde lichaam.

Jammie. Ik vind het leuk waar dit heen gaat. Niet dat ik veel opties heb behalve om te blijven observeren wat er daarna gebeurt — het zwarte raam ontbreekt. Aan de andere kant, het kan ergens in de buurt zijn, maar ik kan het niet zien. Het is zo stomend in de kamer — in de letterlijke zin — dat het nauwelijks mogelijk is om een meter ver te kunnen zien. Dit is duidelijk een sauna, een nachtmerrie-uitvinding voor degenen onder ons die om goede hygiëne geven.

“Illusionist,” zegt de damp rondom de kamer in een melodieuze, Russisch-geaccentueerde mannelijke stem.

“Ziener,” antwoordt Valerian, terwijl hij om zich heen kijkt. “Misschien wil je jezelf laten zien.”

Met een *whoesh* verzamelt de omringende damp zich op een enkele plek een paar meter van Valerian vandaan.

Valerian veegt een straaltje zweet uit zijn ogen, en tegen de tijd dat hij het gebaar voltooit, is de damp

verdwenen, en is het vervangen door een man die alleen bedekt is met een kleine handdoek.

Geklit blond haar en wilde baard terzijde, is deze man bijna net zo indrukwekkend als Valerian zelf. Als ik niet had gehoord dat hij een ziener werd genoemd, dan zou ik denken dat hij een uber is.

Wacht eens even. *Een ziener*. Er zijn een paar verschillende variëteiten van hen, maar ze behoren allemaal tot de zeldzaamste Cognizantentypes — samen met draken en genezers.

De ziener trekt aan zijn baard. “Het is verstandig dat je gehoor hebt gegeven aan mijn oproep. Ik zal de gunst terugbetalen die ik je vandaag verschuldigd ben.”

Valerian veegt een straaltje zweet van zijn voorhoofd. “Is dat zo?”

“Na dit gesprek zullen jij en ik elkaar nooit meer ontmoeten,” zegt de ziener plechtig.

“Juist.” Valerian schudt zijn hoofd. “En ik neem aan dat je al weet wat ik ga vragen?”

“Ik weet alle dingen die je dacht te vragen.” De ziener pakt een pollepel, dompelt deze in een wateremmer en giet water in een fornuisachtig apparaat dat in de buurt staat. Met een sis vult meer damp de kamer. “Je wilt weten hoe je van Hekima afkomt, de nieuwste Icelus-agent die je hebt gevonden,” vervolgt de ziener. “En je wilt het zo doen dat het nooit meer aan jou gekoppeld kan worden — wat moeilijk is vanwege je duidelijke ambitie om Hekima’s plaats in de Raad van New York in te nemen.”

“Ik kan begrijpen waarom jouw soort de reputatie

heeft die het heeft.” Valerian duwt zijn met zweet doordrenkte haar terug. “Je kent mijn vragen. Heb je een antwoord?”

“Stuur een anonieme e-mail naar Kaïn, het nieuwe hoofd van de ordebewakers van New York,” zegt de ziener. “Vertel hem dat je van het moordonderzoek weet dat Kaïn leidt en dat je een perfecte kandidaat voor hem hebt.”

Ondanks de hitte in de kamer heb ik het koud.

Dat kan niet waar zijn.

Dat zou hij niet doen.

Dat heeft hij niet gedaan.

Valerian fronst. “Wie?”

“De droomwandelaar die een paar klusjes voor je heeft gedaan,” zegt de ziener. “Stel haar voor en je krijgt wat je wilt.”

“Je neemt me in de pucking maling,” mopper ik.

Valerian kijkt me recht aan.

Puck. Ik wilde dat niet hardop zeggen.

Valerians frons wordt dieper en hij moet de realiteit van zijn droom bevestigen zoals Hekima dat ooit had gedaan, omdat ik tegen mijn wil zichtbaar word.

Hij kijkt me met samengeknepen ogen aan. “Bailey? Hoe kom jij hier?”

Mijn ongeloof verandert in woede. “Je hebt me voor de leeuwen gegoooid, nietwaar?” Ik loop naar hem toe. “Kaïn en zijn vampiers hebben me ontvoerd en me gedwongen om voor de Raad te werken omdat *jij* het had voorgesteld. Hoe kon je me dat aandoen?”

Hij verbleekt. “Het spijt me.” Hij staat op, het zweet

druppelt overal. “Ik kende je nog niet toen ik met Yaroslav sprak. We hadden elkaar alleen maar gemaïld.”

“En je denkt dat je me nu kent? Want ik ken jou zeker niet.”

En voordat ik iets doe waar ik later spijt van krijg, haal ik mezelf uit zijn droom.

HOOFDSTUK DRIE

IK KOM WOEDEND UIT DE DROOMWANDELTRANCE. HET IS maar goed dat ik mijn droomwandeling van een afstand heb gedaan. Ik wil hem nu niet aanraken.

Valerians ogen springen open.

Ik vernauw de mijne.

Hij springt overeind.

Ik draai me om en sprint naar de deur.

Er klinkt een geluid van voetstappen achter me, dus gooi ik de deur in zijn gezicht dicht en ren door de gang.

“Ik heb net zoveel recht om boos op jou te zijn als jij op mij,” schreeuwt hij van achter me.

Ik bereik de lift, druk op de knop en kijk achterom.

Hij is zes meter achter me, maar hij komt snel op me af.

“Waarom zat je in mijn droom?” schreeuwt hij. “Hoopte je iets over Soma te vinden? Je weet hoe ik daar over denk!”

De liftdeuren gaan open en ik spring naar binnen en sla op de knop voor de begane grond. “Je hele ‘Ik kende je niet’-excuus is zwak,” schreeuw ik terug terwijl de deuren dicht glijden. “De eerste keer dat we elkaar in het echt hebben ontmoet, was in dat kasteel.”

Hij springt met een uitgestrekte hand naar de deuren, maar haalt het niet.

Oef.

Het laatste wat ik wil is dat gesprek voortzetten — of naar zijn prachtige, verraderlijke gezicht kijken.

Hij is boos op mij? Onze misdaden zijn niet eens met elkaar te vergelijken. Toegegeven, hij was terughoudend toen ik hem naar Soma vroeg — de plaats waar zijn en mijn soort lijken te leven — maar ik wist niet eens dat zijn zwarte ramen en Soma iets met elkaar te maken hadden. Aan de andere kant was hij direct verantwoordelijk voor die hele puinhoop met de Raad van New York.

De liftdeuren gaan open en ik schiet naar buiten en pak een auto, die ik naar huis stuur. Ik ga comfortabel in de stoel zitten en raak Poms harige lichaam om mijn pols aan.

De droomwereld is waar ik de beste kans heb om mezelf te kalmeren.

Pom begroet me, zijn vacht is zwart en zijn uitdrukking bezorgd. “Wat is er aan de hand?”

Tussen de onmogelijke vormen ijsberend die de

lobby van mijn paleis bevolken, breng ik hem op de hoogte van Valerians verraad.

Terwijl ik spreek, wordt Poms vacht lichter tot een mengsel van blauw en lichtoranje. “Nou,” zegt hij als ik klaar ben, “het is waar. Hij kende je toen nog niet.”

Mijn haar wordt vurig zonder dat ik het wil. “Als je hem zo leuk vindt, waarom bevestig je jezelf dan niet aan *zijn* pols. Of kont. Of —”

Pom verdwijnt in zijn kenmerkende Cheshirekatstijl. Wanneer alleen zijn mond nog over is, zegt hij, “Misschien moet je je herinneringsgalerij bezoeken om te kalmeren.”

“Lafaard,” mompel ik als hij weg is.

Ik overweeg om een versie van Valerian te maken waar ik tegen zou kunnen schreeuwen, maar ik beslis ertegen. Naar de herinneringsgalerij gaan is misschien een goed idee, omdat het een beetje lijkt op het openen van een fotoalbum, maar dan op steroïden. Het zal me van mijn gekke gedachten afleiden, maar ik weet dat Pom nog steeds kijkt en ik heb zin om dwars te liggen, dus teleporteer ik naar de toren van slapers.

Aha. Ik heb geluk.

Ariël, Kit, Itzel en Felix dromen allemaal tegelijk.

Ik trek ze allemaal in één droom, neem ons mee naar mijn wolkenkantoor en vertel ze alles, van mijn ontdekking over mijn tweelingzus en de ontmoeting met Phobotor tot Valerian die me bij de Raad van New York voor de leeuwen had gegoooid.

“Wauw,” zegt Felix, met zijn doorlopende

wenkbrauw die fronst op zijn voorhoofd. “Je hebt het druk gehad.”

Ik zucht. “Understatement.”

Kit schudt haar hoofd. “Ik kan niet geloven dat Valerian achter de zetel van Hekima in de Raad aanzat. Toen we het hem aanboden, leek hij zo oprecht toen hij deed alsof hij hem niet wilde.”

“Heeft de Raad hem een zetel aangeboden?” roep ik uit. “Nu al?”

Kit bijt op haar lip. “Hij was de natuurlijke keuze. Hekima heeft ons laten zien hoe nuttig een illusionist kan zijn en —” Ze stopt. “Laat ook maar. Ik kan niet geloven dat je een tweeling had. Het moet moeilijk zijn om te ontdekken dat je haar bent kwijtgeraakt, en op zo’n manier.” Terwijl ze spreekt, verandert ze in een kopie van mij.

Ariël werpt me een bezorgde blik toe. “Zullen we over iets anders praten?”

“Het geeft niet. Ik kende haar niet echt.” Als ik naar mijn gezicht op Kit kijk, voel ik alleen een eigenaardig soort gevoelloosheid. “Het is moeilijk om te rouwen om iemand van wie je niet eens wist dat ze bestond.”

Waar ik om rouw is mijn perceptie van mijn moeder als iemand die niet in staat zou zijn om haar dochter te doden, zelfs niet onder de mogelijke invloed van een kwaadaardige godheid.

Ariël lijkt het te begrijpen en knijpt in mijn schouder.

Itzel ziet er ongemakkelijk uit met dit alles. Ze past haar ademhalingsmasker aan en vraagt, “Hoe zag die

wereld eruit? Degene die je in de herinneringen van je moeder hebt gezien?”

Blij dat ik iets te doen heb, maak ik de open plek na waar ik heb gezien dat mijn zus werd vermoord. Ik plaats het hoge bos om ons heen, net zoals het in de herinnering van mama was, met de blauwgroene bomen afwisselend in de vorm van baobabs en koraalriffen, en ik voeg er zelfs de vreemde lucht aan toe die impliceert dat de planeet een vreemde pretzelvorm is in plaats van een bol.

Iedereen kijkt met open mond om zich heen.

“Die hemel...” Felix ademt vol ontzag uit. “Zo cool.”

Ariël wendt zich tot Itzel. “Is dit een ringwereld? Misschien eentje die door jouw soort is gemaakt?”

Itzel schudt haar hoofd. “Het zou door een kabouter gemaakt kunnen zijn, maar de structuur is geen ring. Het moeten twee tegen elkaar indraaiende cilinders zijn. Doet me denken aan het ontwerp van een ruimteschip waarover ik op aarde heb gelezen — de O’Neill-kolonie.”

Ze haalt het gras aan onze voeten weg en tekent in de aarde een ruwe schets van het ontwerp.

Iedereen kijkt er nietszeggend naar.

Itzel gnuift van frustratie en geeft Felix een verslagen blik. “Je hebt een verwijzing naar de popcultuur van de aarde nodig, nietwaar?”

“Nee,” zegt Felix.

“Ja,” zegt Ariël tegelijkertijd.

“*Interstellair*,” zegt Itzel. “Cooper Station, aan het einde.”

“Oh ja,” zegt Felix, terwijl hij met nog meer verwondering opkijkt. “Dus je denkt dat dit een ruimteschip is?”

“Dat is een filosofische vraag,” zegt Itzel. “Van elke planeet kan worden gezegd dat het een ruimteschip is, vooral als de planeet kunstmatig is gemaakt zoals deze moet zijn geweest.”

Kit geeuwt luid. “Ik droom, maar je staat op het punt me in slaap te laten vallen.”

“Jongens.” Ik knip met mijn vingers om hun aandacht te trekken. “Er is één ding waar we het nog niet over hebben gehad — het meest zorgwekkende aspect van wat ik heb ontdekt.” Ik kijk om de beurt naar elk van hen. “Weet iemand van jullie hoe een god van nachtmerries een echt iets kan zijn?”

“Misschien is hij niet per se een god,” zegt Felix. “Niet op de manier waarop mensen over hen denken. Misschien is hij gewoon een krachtige droomwandelaar of iets dergelijks die werd aanbeden. Met genoeg mojo uit het menselijk geloof, kunnen velen van ons als goden worden.”

“Misschien heeft hij gelijk,” zegt Ariël. “Er was een Phobator in de Griekse mythologie en hij had dezelfde taak. Als meer werelden dezelfde mythe over een specifieke Cognizant hebben, dan zouden zijn krachten groter zijn geworden dan we ons kunnen voorstellen.”

Ik kijk heimelijk om me heen. “Zullen we hem voortaan Collywobbles noemen? Vooral in de droomwereld?”

Valerian stond erop dat we de echte naam van Phobetor niet zouden zeggen, en nu ik hem ben tegengekomen, kan ik zijn bezorgdheid niet langer als paranoia afdoen.

Kit knikt. “Geen probleem. Kun je hem aan ons laten zien? Collywobbles?”

“Ik denk ook niet dat ik dat hier wil doen,” zeg ik. “Ik heb er een slecht gevoel over. Dat als ik hem hier tot leven breng, hij echt tot leven komt.”

“Hmm.” Felix pakt een gevallen blad van een van de bomen. Vreemd genoeg heeft het de vorm van een zeshoek. “Zou dat de reden kunnen zijn waarom hij in de eerste plaats aan je verscheen?” vraagt hij. “Als je moeder door hem is overgenomen, zoals je theorie is, dan betekent dat dat ze —”

“We hebben afgesproken daar niet over te praten,” snauwt Ariël naar hem en ze werpt een voorzichtige blik in mijn richting.

“Het geeft niet.” Ik recht mijn schouders en negeer de pijnlijke spanning in mijn nek die op de een of andere manier zelfs in de droom aanhoudt. “Als hij gelijk heeft, waarom praten we dan gewoon helemaal niet over Collywobbles? In ieder geval niet hier.”

Iedereen wordt stil.

“Misschien moeten we hier allemaal een nachtje over slapen,” zeg ik. “Als iemand in de ochtend goede ideeën heeft, neem dan contact op.”

Ze stemmen ermee in, dus ik laat ze verder slapen en ga terug naar mijn taxi.

Als ik een paar minuten later in mijn appartement

kom, val ik in mijn eigen bed. Maar ik kan niet slapen, mijn geest herhaalt alles in een misselijkmakende lus.

Eindelijk, na wat aanvoelt als uren, zweef ik weg.

Ik loop door Times Square en doe mijn best om de duizenden toeristen en inwoners niet aan te raken, wat moeilijker is dan het zou moeten zijn. Boven ons doemen wolkenkrabbers op met schermen die flitsende video's afspelen, de meeste van hen advertenties. Alles lijkt gewoon — totdat er een vaag bekend muziekje begint te spelen.

Het is 'Dans van de suikerfee', de melodie van een beroemd ballet hier op aarde. In New York spelen ze het veel rond Kerstmis.

Het dichtstbijzijnde scherm stopt met het tonen van de frisdrankreclame en een griezelig uitziende houten soldaat kijkt me met een gapende mond vol zwarte tanden aan.

Nee, geen soldaat. De Notenkraaker — dat is de naam van het ballet waar die muziek vandaan komt.

In tegenstelling tot de gebruikelijke afbeeldingen van dit personage, heeft deze echte bruine ogen in een houten hoofd. Wat nog meer aan zijn griezeligheid toevoegt, is de manier waarop het gezicht is geschilderd, met een bloedkleurige grijns omlijst door een tentakelachtige snor.

Ik staar ernaar, niet in staat om weg te kijken.

Het scherm glinstert en de Notenkraker zit er niet meer in.

Hij is nu driedimensionaal.

Echt.

Mijn instinct voor zelfbehoud treedt in werking en ik ga naar achteren.

Hij springt naar beneden en landt, als een superheld, op een gebogen houten knie.

Ik staar naar de krater die hij op de plek heeft gemaakt waar ik net stond.

Plotseling verschijnt Pom tussen mij en de Notenkraker. Zijn vacht is zwart, zijn ogen staan wild. “Wil je nog steeds dat ik je vertel wanneer je een nachtmerrie hebt?”

Een nachtmerrie? Als in een droom?

Ik kijk naar mijn lege pols.

Natuurlijk. Pom loopt en praat — hij kan niet om mijn pols zitten.

“Bedankt,” zeg ik tegen Pom, en ik probeer de muziek en de Notenkraker te laten verdwijnen.

De muziek stopt, maar de Notenkraker blijft waar hij is, de kwaadaardige grijns verspreidt zich verder. “Het zou gemakkelijker zijn geweest om je te doden als je niet wist dat je droomde,” zegt hij met een griezelig melodieuze stem die me aan de muziek doet denken die ik net heb gestopt. “Toch moet ik het doen.”

Wat voor de duivel? Hoe kan mijn eigen nachtmerriewezen weigeren om weg te gaan? Tenzij —

Terwijl hij zijn houten, vingerloze hand uitstrekt, valt de Notenkraker me aan.

HOOFDSTUK VIER

IK DUIK INSTINCTIEF WEG.

De houten bal van zijn hand botst tegen een toerist, scheurt door hem heen en slaat zijn hart uit zijn rug.

“Het spijt me. Dit is te eng,” zegt Pom en hij verdwijnt.

Hé, dat is een goed idee.

Ik probeer mezelf wakker te schudden — maar voel een trek van kracht in de tegenovergestelde richting. Het is een beetje zoals toen ik probeerde mama wakker te maken, maar ik ben nu degene die ik niet kan wekken.

Dit ondersteunt een theorie die ik al begon te vormen. “Je bent een droomwandelaar.”

De Notenkraker richt nog een klap op me.

Ik ontwijk die en de twee volgende uithalen en sla dan een vuist tegen zijn rechteroog.

Hij schreeuwt het uit, maar geneest onmiddellijk de schade die ik heb aangericht. Met hernieuwde woede

haalt hij uit en zijn vuist slaat tegen mijn schouder en ontwricht hem.

Hete misselijkheid schroeit door me heen, maar voordat het me kan uitschakelen, spring ik uit mijn lichaam en genees mezelf. Ik overweeg ook om mezelf te verdubbelen, maar beslis er voorlopig tegen — het is goed om nog een troef achter de hand te hebben.

Terugkerend naar mijn lichaam, sla ik in de middensectie van de Notenkraaker. Het doet mij meer pijn dan hem — zijn lichaam ziet er niet alleen uit als hout, het voelt ook zo aan. Opmerking voor mezelf: ontdek hoe je van jezelf een droomlichaam kunt maken dat van iets stevigers dan vlees is gemaakt. Het zou veel op het vurige haarproject lijken, alleen groter. Voor nu laat ik een brander in mijn handen verschijnen en richt ik hem op de houten borst van mijn tegenstander.

Er materialiseert zich een kakkerlak van twee meter in het pad van de vlam, die zijn droomleven opgeeft om dat van mijn vijand te redden.

Er komt een gele taxi op me af.

Ik vlieg de lucht in — dat is wanneer de dichtstbijzijnde wolkenkrabbers groter worden en dan zijwaarts buigen, waardoor er een vierkant vak in de lucht ontstaat.

Denkt hij dat dat me tegenhoudt?

Ik breek door het glas, staal en beton en kijk naar beneden.

De Notenkraaker vliegt achter me aan.

Zijn eigen strategie stelend, verleng ik het One

Times Square-gebouw en spiets hem met de torenspits van waaruit de iconische bal op oudejaarsavond valt.

Een olifant vangt de klap op.

Omdat ik niet wil worden overtroffen, laat ik een grote witte haai verschijnen, wiens kaken zich om het hoofd van de Notenkraker sluiten.

Hij krijgt geen kans om te bijten. In een oogwenk explodeert hij in een wolk van vlinders die wegfladderen.

Ik verander onze omgeving in die van een andere toeristische plek in NYC — de South Street Seaport.

Geweldig. Hij heeft me nog niet tegengehouden — hoewel ik nog steeds niet weet of hij instemt met de verandering van omgeving, of dat hij me niet kan stoppen.

Hoe dan ook profiteert hij er snel van. Een schip stijgt op uit de wateren en duikt naar mijn hoofd.

Ik probeer het schip te laten verdwijnen. Zijn kracht vernietigt mijn poging. Ik dwing het schip in een bal suikerspin te veranderen. Nee.

Goed dan. Ik teleporteer me achter de Notenkraker en laat een honkbalknuppel in mijn handen verschijnen. Terwijl het schip tegen de stoep botst waar ik stond, breekt mijn knuppel op het hoofd van de Notenkraker.

“Jij teef!” schreeuwt hij.

Ik laat de kasseien van de loopbrug zweven en laat de ene na de andere naar zijn hoofd vliegen. Terwijl hij ontwijkt, probeer ik mezelf weer wakker te schudden.

Deze keer werkt het.

Zittend in mijn bed, beveel ik de lichten aan te gaan en scan verwoed de kamer.

Er is hier niemand.

Ik spring overeind en doorzoek het hele appartement, voor het geval dat.

Leeg.

Ik kan niet geloven dat ik nu nog iets heb om me zorgen over te maken. Ik ijsbeer een paar minuten door de woonkamer voordat ik besluit dat ik hier met iemand over moet praten. Misschien is een van mijn vrienden nog steeds aan het dromen? Als ze op Gomorrah zijn, dan is het hier nog steeds nacht en zal het nog een tijdje duren.

De vraag is, durf ik terug te gaan naar de droomwereld? Wat als de Notenkraaker daar op me wacht?

Het voelt onwaarschijnlijk. Het lijkt erop dat een deel van zijn strategie was om me te vangen terwijl ik me nog niet bewust was van mijn dromen, en om dat te laten gebeuren, zou ik natuurlijk moeten dromen. Trouwens, als ik helemaal stop met droomwandelen, dan ben ik machteloos.

En er is een extra voorzorgsmaatregel die ik kan nemen — als Pom dat wil.

Ik raak de vacht van mijn looft aan en duik terug in de droomwereld.

Pom verschijnt zo rood als een tomaat aan mijn voeten zodra ik in mijn droompaleis kom.

“Het spijt me dat ik zo’n lafaard ben,” zegt hij met hangende oren.

“Zeg dat niet.” Ik ga door de vacht op zijn hoofd. “Dat ding had je kunnen doden. Waar zou ik dan zijn?”

Poms vacht wordt donkerder. “Dood?”

“Nou, ja. En ik heb geen idee wat dat voor jou betekent. Als hij *mij* had vermoord, dan was ik moorddadig gek geworden.” Ik kijk hem fronsend aan. “Kun *jij* gek worden?”

Hij wordt helemaal zwart. “Geen idee.”

“Laten we het dan niet te weten komen. Als de aanval opnieuw gebeurt, ga dan weg, precies zoals je deed.”

“Oké.” Zijn vacht wordt een beetje lichter. “Maar ik zal je blijven waarschuwen voor nachtmerries — anders zou dat ding je kunnen bespringen.”

“Perfect. En er is nog iets wat je moet doen. Als de Notenkraker opduikt terwijl ik in je dromen aan het droomwandelen ben, dan heb je de macht om me wakker te maken, dus ik wil dat je dat doet nadat je bent verdwenen.”

“Begrepen.” Pom wordt blauwgroen en salueert.

“Laten we het nu testen.”

Met een knikje verdwijnt hij en ik ben weer terug in mijn appartement.

Ik raak Pom weer aan en zodra ik hem in het paleis begroet, teleporteer ik ons naar de toren van slapers en controleer ik de omliggende kamers.

Van iedereen is alleen Felix er, dus ik verbind me met hem.

Hij droomt ervan om met Itzel aan een nieuw robotpak te werken. Het is eigenlijk een herinnering.

Ik verban droom-Itzel en leg Felix uit dat hij slaapt en neem hem mee naar mijn wolkenkantoor, waar hij over de wolk ijsbeert terwijl ik hem over het gevecht vertel, eindigend met, “Toen ik wakker werd, was er niemand, wat betekent dat deze droomwandelaar — als hij dat was — me niet had aangeraakt om binnen te komen. Hij of zij had al een connectie met me, of had er op afstand, van buiten mijn appartement, eentje opgezet.”

Pom, die op mijn schouder is neergestreken, wordt pikzwart.

Felix stopt met over de wolk te ijsberen. Hij weet misschien al wat ik ga vragen, maar ik zeg het toch. “Als het het laatste is, dan zullen er zeker beveiligingsbeelden van hem of haar bij mijn deur zijn.”

Zijn doorlopende wenkbrauw doet een klein dansje. “Ik zal dit controleren zodra ik wakker word. Maar weet je zeker dat dit een droomwandelaar was en niet Pho — Ik bedoel, Collywobbles?”

“Nou, die laatste is extreem krachtig en hij zou me snel hebben afgemaakt... Tenzij het idee was om gewoon met me te spelen.”

“En je kent geen andere droomwandelaars, toch?” vraagt Felix.

“Als ik dat zou doen, dan zou ik hen vragen om me

te leren hoe ik in de droomwereld een gevecht moet voeren. Ik heb deze keer geluk gehad.”

Felix kijkt om zich heen, zijn ogen puilen uit. “Kan hij hier verschijnen?”

“Als dat gebeurt, dan heb ik een plan.” Ik klop op Poms pluizige voeten en hij blaast zich trots op. “Trouwens, ik denk dat de Notenkraker het nodig heeft dat ik op natuurlijk wijze droom, om me te pakken als ik me er niet bewust van ben.”

“Wat dacht je ervan om iets proactiefs te doen voor het geval hij weer opduikt?” vraagt Felix. “Ik kan helpen.”

Goed idee. Ik zou, om te beginnen, mijn lichaam steviger kunnen maken.

Ik verzamel mijn kracht en probeer mijn vlees in metaal te veranderen.

Alleen mijn pink stolt — en ik kan hem helemaal niet voelen.

Met nog meer inspanning dwing ik de metalen pink om te buigen. Dat doet hij, en er komt weer wat gevoel in terug. Het is een begin. Ik buig de pink nog wat meer, totdat hij uiteindelijk aanvoelt als een gewone pink, alleen ingesmeerd met Novocain.

Mijn wijsvinger is de volgende, dan de hele arm, dan eindelijk mijn romp.

“Wat denk je ervan?” probeer ik te vragen. De vraag komt niet naar buiten. Ik denk dat de metalen buitenkant met de functie van mijn keel knoeit.

Het kost me een paar minuten om dat probleem op te lossen. Wanneer ik eindelijk mijn nieuwe metalen

lichaam onder de knie heb, vraag ik, “Kun je me aanvallen?”

Felix loopt naar me toe en prikt voorzichtig in mijn buik.

“Je moet het beter doen dan dat.” Ik maak bokshandschoenen om zijn handen. “Sla me.”

Dat doet hij.

Ik voel de klap, maar de impact is zeker getemperd.

“Het probleem is dat dit veel concentratie in beslag neemt.” Ik maak een honkbalknuppel om de handschoenen van Felix te vervangen. “Sla me daarmee.”

Hij slaat met de knuppel in mijn buik.

Ik voel het nauwelijks.

Felix slaat me weer. “Dit is cool,” zegt hij als ik niet terugdeins. “Wat nu?”

“Dat is aan jou. Wat heb je nodig?”

Hij grijnst. “Wapens. Heel veel wapens.”

Ik neem ons mee naar een lege kamer met rijen wapens die geïnspireerd zijn op films.

Met een grijns die breder wordt, pakt hij een Beretta op, laadt hem en richt hem op mijn borst. “Weet je het zeker?”

Ik adem diep in. “Schiet.”

Pang.

Mijn borst doet pijn alsof ik ben geslagen, maar de kogel valt gewoon aan mijn voeten.

Dit is een werkbare strategie.

Ik bewapen Felix met andere wapens, en experimenteer met verschillende manieren om met een

droomwandelaar te vechten — een katana laten smelten in plaats van hem me te laten snijden, de zwaartekracht te vergroten om te voorkomen dat een kanonskogel in mijn metalen borstkas slaat, knoeien met de chemie van buskruit om te voorkomen dat een Uzi af kan vuren, enzovoort.

“Die cursussen voor het ontwerpen van videogames hebben je duidelijk een voordeel gegeven,” zegt Felix nadat we allebei moe zijn geworden van de oefening. “Oefen nog wat meer op deze manier, en ik weet zeker dat je die Notenkraker zult verslaan — ervan uitgaande dat hij of zij je opnieuw durft aan te vallen.”

Was ik maar zo optimistisch.

“Bedankt voor de hulp. Ik zal je nu normaal laten slapen,” zeg ik en ik verlaat de droom van Felix.

Te opgewonden om weer in slaap te vallen, maak ik voor mezelf rustgevende kruidenthee en drink er een tijdje van.

Als ik mezelf erop betrap dat ik gaap, ga ik weer naar bed. Het duurt even, maar uiteindelijk ga ik onder zeil, en deze keer is mijn slaap droomloos.

In de ochtend staat er in VR een bericht van Felix op me te wachten:

Niets te zien op de beveiligingsbeelden. De Notenkraker moet eerder een connectie met je hebben gemaakt.

Hmm. Dat beperkt het aantal verdachten enigszins en is zorgwekkend. Een of andere engerd heeft me

aangeraakt terwijl ik sliep. Alleen al door erover na te denken, wil ik hygieia gebruiken.

Een beetje teleurgesteld vind ik geen verontschuldiging van Valerian in mijn inbox — ook geen bericht van welke aard dan ook. Niet eens een ‘je bent stom’. Ach ja. Klinkt alsof dat het tussen ons was. Ik hoop alleen dat hij de ontwikkeling van het *Heldere dromer*-spel hierdoor niet stopt — ik heb de krachtboost daarvan nodig om mama wakker te schudden.

Tenminste, dat denk ik. Met Phobetor als variabele is meer kracht misschien niet het enige wat ik nodig heb. Toch zou het met de Notenkrakerssituatie moeten helpen.

Ik weet niet zeker wat ik nu moet doen, maar ik check bij mijn revalidatiebaan en vind een grote achterstand aan cliënten die op mijn unieke vorm van therapie wachten, dus dat is wat ik de rest van de dag doe.

In de komende drie weken blijf ik mijn werk in de revalidatiekliniek inhalen. De Notenkraker komt niet in mijn dromen, en Valerian is incomunicado.

De dingen worden zo routinematig met mijn klanten dat ik me niet voor het eerst afvraag of ik een VR-bedrijf zou moeten starten om zorgvuldig VR-ervaringen te maken voor veelvoorkomende fobieën die mijn droomtherapie zouden weerspiegelen. Het is